

Juliette Binoche. Actriu

“Els errors també són necessaris. Si no en fas, amb què treballes?”



EL PUNT AVUI+

2,50€

DIUMENGE • 22 de desembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15218 - AVUI / Any XLI. Núm. 14088 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-8

ERC valida el full de ruta i exigeix la fi de la repressió

PROGRAMA • L'amnistia, l'autodeterminació, la república i la mobilització es mantenen com a pilars bàsics dels republicans

INVESTIDURA • Avisa el PSOE que no hi haurà diàleg si es restringeixen drets, i Junqueras veu "inevitable" un referèndum

RESPOSTA • Calvo insta el Suprem a acatar i complir la sentència del TJUE sobre les actes dels eurodiputats catalans

L'ESPORTIU



Luis Suárez celebra el gol que va marcar ahir al Camp Nou, amb Messi que marxa ■ ENRIC FONTCUBERTA / EFE

Regal de Nadal avançat

El Barça goleja l'Alavés (4-1) i comença les vacances invicte a casa

Nacional

P10

Uns 150 tractors, en favor dels presos

Nacional

P18,19

Mileuristes tota la vida



Avançament editorial. Amb el diari de demà, un fragment del dietari del president Carles Puigdemont

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Marina Llansana

Les cares de la repressió



Que si la llei mor-dassa, que si la judicialització del conflicte polític, que si les actuacions policials... Parlem molt de la deri-

va repressiva de l'Estat espanyol i normalment ho fem en termes genèrics, sovint sense tenir present que la repressió té nom i té rostre, que la pateixen persones concretes que veuen com la seva vida salta pels aires només per haver defensat una idea. Entitats de defensa dels drets humans com Irídia, Alerta Solidària i Òmnium han fet la llista de totes les persones represaliades pel procés sobiranista i l'han presentat aquesta setmana als mitjans. Han sumat una per una totes les víctimes i el resultat és escruixidor: des del dia 20 de setembre del 2017 un total de 2.500 persones han patit conseqüències directes per defensar l'autodeterminació o mobilitzar-se contra el judici i la sentència del procés: dotze líders socials i polítics condemnats, nou persones exiliades, 788 imputats (funcionaris, polítics, docents, informàtics, juristes, al-

Parlem de repressió sovint sense tenir present que té nom i té rostre, que la pateixen persones concretes

caldes), 292 persones detingudes des del setembre del 2017, 1.083 persones ferides l'1-O, 313 ferides durant les protestes contra la sentència. La violència policial desglossada també fa feradat: només els últims dos mesos 21 persones han rebut cops de porra al cap (una pràctica prohibida), més de 50 han rebut impactes de bales de goma o foam, cinc persones han perdut un ull des del 2017, i 70 periodistes han estat agredits. I tot això va acompanyat de moltes altres formes de violència, com la persecució ideològica a través dels mitjans de comunicació o l'ús de les institucions estatals (des del Tribunal de Comptes fins al Tribunal Suprem) com a instruments per perseguir la dissidència política. Tot plegat demostra que ja no es tracta només d'un conflicte polític sinó d'una vulneració flagrant dels drets fonamentals que no havíem vist des de l'època franquista. I no només la repressió ens recorda el franquisme, sinó també la impunitat d'aquells que l'exerceixen. Fer recompte és important per quantificar la magnitud de la tragèdia i perquè cada víctima compti.



La vinyeta

Fer



Vuits i nous

Manuel Cuyàs

L'escultor dels altres

Un dia Antoni Tàpies el va cridar a casa seva. Li va mostrar un "manyoc" de filferros i li va dir: "Pere, vull que em situis això, en gran, a la teulada de la meua fundació." El resultat va ser l'escultura monumental *Núvol i cadira* que des de llavors, des que en Pere va enllestir l'encàrrec, s'alça en l'edifici del carrer Aragó de Barcelona. En Pere és en Pere Casanovas. *Núvol i cadira* no és un versió aproximada del "manyoc" de filferros que Tàpies li va presentar sinó una reproducció exacta i mil·limetrada feta, naturalment, amb material més consistent, al taller que en Pere té a Mataró, d'on ha sortit gairebé tota l'escultura pública que es pot veure pels carrers de Barcelona i altres ciutats, els autors de les quals són els més prestigiosos artistes de finals del segle XX i d'ara. Quan Tàpies el va cridar, feia una temporada que Pere Casanovas convertia en ferro o acer les figures sinuoses que el dibuixant i pintor Pablo Palazuelo produïa. Palazuelo li havia vaticinat: "Quan sàpiga que faig escultures, en Tàpies t'acabarà cridant." Les peces corpòries que Tàpies ha

“Pere Casanovas explica la seva col·laboració amb els grans del XX i XXI

creat –llits, somiers, armaris, tapisos– s'aguanten perquè en Pere ho ha fet possible. O les instal·lacions de Guinovart, o el pins que Mariscal va plantar a la Pineda de Vila-seca, o les olles i llàgrimes de Frederic Amat...

Antoni Llena, pintor i dibuixant, va presentar a la Barcelona del 92 el projecte d'escultura *David i Goliat*. Es pot veure a la Vila Olímpica del Poblenou. La maqueta era un filferro que feia de potes i un paper foradat que representava una cara. Pere Casanovas el va materialitzar. Al principi, cap enginyer el volia validar: no era possible que s'aguantés, sortiria volant a la pri-

mera ventada. En aquests moments en Pere li fa una petita operació de manteniment. El monument als castellers de darrere l'ajuntament de Barcelona és del mateix autor. Llena va aconseguir que per primer cop en Pere signés al peu vencent la seva discreció. El mateix Llena ha estat l'impulsor del llibre on en Pere explica la seva trajectòria. Es titula *L'escultor dels altres*. L'ha editat Enciclopèdia Catalana. L'he escrit jo a base de transcriure les paraules d'en Pere. Queda dit: hi surten totes les celebritats artístiques del XX i d'ara. Conté també algunes xafareries, les justes. També molta amistat i molta generositat. Perejaume l'ha volgut correspondre amb una làmina. El llibre és una meravella. No perquè jo hi hagi intervingut ni tan sols pel pròleg de Xavier Antich. Pel que en Pere explica i per la feina de la Laura Paredada, que li ha documentat l'obra i que és una editora exigent. Un últim capítol es titula "L'escultor d'ell mateix". En Pere també ha fet escultures. Fins ara no les havia mostrat totes. Quan Palazuelo les va veure va dir: "Ara entenc que m'interpretis tan bé."

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.



Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/kci2mu>



A la tres

Carles Ribera / cribera@lrp.cat

De sentència a sentència

La dècada que d'aquí a deu dies deixarem enrere ha tingut per a Catalunya un principi i un acabament judicial. Recordem que va ser a mitjan 2010 que la destrallada estatutària del TC obria la porta al que s'ha anomenat *procés*. Tot feia pensar als més pessimistes d'aquí i als més ultres d'allí que la que està a punt d'acabar seria la Dècada del Procés perquè es tancaria definitivament amb una altra sentència, en aquest cas la del Suprem, que liquidaria deu anys després les aspiracions independentistes escarmentant els seus líders polítics i socials. Gairebé ha estat així.

La llàstima, per als derrotistes d'aquí i els venjatius d'allí, és que, efectivament, la dècada es tanca amb una resolució judicial, però no pas la capitanejada per Marchena, ni tan sols per la vergonyosa inhabilitació del president Torra, sinó amb la intervenció del Tribunal de Justícia de la UE.

“La dècada va començar amb una sentència i va acabar amb una altra, però no la que es pensaven

Lluny de tancar la porta al republicanisme català, en reforça la legitimitat, no tant com a independentistes, sinó com a europeus que juguen de la banda de la democràcia.

Una dècada és una convenció cronològica. El procés català continua i continuarà ben viu més enllà d'aquest període. No deixem enrere la dècada del procés sinó una dècada de procés en marxa. L'avenir és incert, no es pot

negar, amb polítics segrestats i a l'exili i un embolic judicial monumental en tots els fronts que encara hi ha oberts en el fangar judicial espanyol i que s'obriran de manera progressiva en l'esperançador front europeu. No serà senzill desembolicar la troca, perquè més difícil que orquestrar farses infames és desfer-les sense enfonsar la credibilitat d'un sistema judicial que, a més, lluny de fer autocrítica, viu arremolinat en l'orgull patriòtic.

Cada dia que es perd per retornar el conflicte a la política el vaixell institucional espanyol se situa més a prop de les roques. Els nostres veïns haurien de veure que allò que està en joc és molt més que la unitat d'Espanya. És la viabilitat d'un estat que per aquesta i altres raons s'encamina cap al col·lapse. Resoldre el cas català deixant decidir els catalans que volen és la millor manera de salvar Espanya del seu pitjor enemic: ella mateixa.



De reüll

Carme Vinyoles Casas

'Mi sono alzato'

Una sardina és presa fàcil per a un tauró però un banc de peixos que nedi en forma de tauró és invencible. Fa un mes va començar a Bolonya un moviment cívic, sense adscripció política però proper a l'esquerra, que espontàniament es va manifestar contra l'extrema dreta de Salvini, és a dir contra la discriminació, l'odi i l'agressivitat verbal i física cap als *diferents* o els més febles. És l'autoanomenat Moviment de les Sardines i utilitza un llenguatge respectuós per facilitar la reconstrucció del teixit democràtic esquinçat pels atacs dels violents. Fixa el focus en les causes del malestar social abans que algú ompli els estómacs buits de mentides i ressentiment i torni de nou la barbàrie. Aquests particulars bancs de ciutadans *enllaunats* van creixent per les urbs italianes i el 14 de desembre van ocupar Roma i es van fer veure pels carrers de París,

'Bella ciao' CONVOCA de nou la resistència contra l'invasor

Bordeus, Dublín, Edimburg, Madrid, Amsterdam i Hèlsinki, convocats pel mateix himne: *Bella ciao*, la cançó dels partisans antifeixistes que van lluitar durant la Segona Guerra Mundial: "Una mattina mi sono alzato e ho trovato l'invasor." Molt indicada. Actualment l'invasor marca la distància entre el lloc on vivim i el lloc on els interessos opacs decideixen sobre la nostra vida provocant desigualtats, pobresa, desnonaments, llistes d'espera a la sanitat i emergència climàtica –mentre criminalitzen els refugiats–, justament tota la injustícia i la desesperació que va alimentant la bèstia *parda*.

Les cares de la notícia



ATURAT

Albert Rozas

Un futur complicat

La seva és una de les moltes cares de la generació de joves que a causa de la precarització laboral intenta obrir-se camí però li és difícil. Una generació que, paradoxalment, és de les més ben preparades de la història però que veu en l'accés a l'habitatge i el treball digne dos grans handicaps.



ACTRIU

Juliette Binoche

Talent sense esclatxa

L'actriu francesa estrena *La veritat*, d'Hirokazu Koreeda, una altra pel·lícula en el seu llarg currículum de protagonistes inoblidables. Ha estat capaç de construir una carrera que ha combinat autèntiques meravelles com *El pacient anglès* amb papers més inadvertits i d'altres més comercials.



MATEMÀTIC

Xavier Ros-Oton

Valentia i intel·ligència

Aquest brillant matemàtic va ser reconegut amb el premi Princesa de Girona per la seva feina. Un treball que va quedar en segon terme perquè va lluir el llac groc en l'entrega dels premis davant del rei. En una entrevista, explica les motivacions que el van portar a fer-ho.



EDITORIAL

Estructures contra la pobresa

Un 19,4% de la població catalana es troba en estat d'exclusió social, una xifra que està per sobre de la mitjana espanyola, que és del 18,4%. I si ens centrem en la diòcesi de Barcelona, formada en gran part per macrociutats, aquesta xifra s'eleva fins a un 24,1%. Aquestes dades les ha fet públiques aquesta setmana la Fundació Foment d'Estudis Socials i Sociologia Aplicada, dependent de Càritas. L'anàlisi, basada en gairebé 30.000 enquestes, un 10% a Catalunya, l'han dut a terme fins a 125 investigadors de 30 universitats i les dades creuen fins a 30 variables, mentre que, habitualment, el llinar de pobresa o d'exclusió social només té en compte els nivells de renda. En aquest estudi es valoren també elements com l'habitatge, l'educació, l'estat de salut o, fins i tot, la participació política o social. L'anàlisi, a més, mostra que l'empitjorament de la situació que es va produir durant els anys més durs de la crisi no s'ha revertit, ni en part, en aquests darrers anys de certa bonança econòmica. Les desigualtats han continuat augmentant, de fet, com indiquen també altres estudis publicats recentment.

Treballar per revertir aquesta situació, doncs, requereix mesures estructurals, per tant, preses des del poder polític. Cal una política d'habitatge social que el consideri un dret humà i no una inversió econòmica, cal aprofundir en les polítiques de renda garantida, molt incipient al nostre país, i frenar la precarització en el treball. A més, caldria poder prendre aquestes decisions des del nostre país, coneixent el seus punts forts i febles. Les dades són pitjors que les de la resta de l'Estat però cal tenir en compte que el dèficit fiscal, sagnant any rere any, fa que es pugui invertir encara menys en polítiques socials.

Tal dia com avui fa...



1 any Gest cosmètic
El Consell de Ministres es reuneix excepcionalment a Barcelona blindat per la policia i enmig de les protestes ciutadanes.

10 anys Avortaments
Salut no vol pagar tot el cost dels avortaments. La llei preveu abonar el preu de la intervenció quan s'hagi de fer en un centre privat.

20 anys Llei d'estrangeria
La reforma de la llei d'estrangeria que està previst que aprovi el Congrés dels Diputats serà una realitat, si no hi ha un canvi d'última hora.

Full de ruta

Joan Rueda

Junqueras i l'esperit del 3-0



El sistema judicial espanyol ha rebut aquesta setmana una europlantofada d'aquelles que fan història. Més que la que ja va rebre quan el Tribunal Superior Regional de Slesvig-Holstein, a Alemanya, va dir que, en els fets d'octubre a l'Estat espanyol, de rebel·lió, res de res. Aquesta setmana, la cosa ha estat molt més contundent, ja que el Tribunal de Justícia de la Unió Europea ha donat la raó a la demanda plantejada per l'exvicepresident del govern de l'1-O, Oriol Junqueras, i, en crear jurisprudència per a tots els eurodiputats, ha beneficiat el president i el conseller de Salut d'aquell executiu, Carles Puigdemont i Toni Comín. La sentència ja ha estat a bastament explicada i, per tant, només m'hi entretindrè per dir que assegura que la decisió del procés és nul·la (no així el judici) i que Junqueras havia d'haver estat alliberat des del dia 13 de juny. Vaja, que el Tribunal Suprem es va saltar l'article 23 de la mateixa Constitució Espanyola.

L'esperit del 3-0, el del discurs del rei demanant a tots els poders de l'Estat que castiguessin els catalans per l'1-O, es manté ben viu

I ara què? La decisió del Parlament Europeu de donar credencials, per ara provisionals, a Puigdemont i Comín ja marca la línia que s'hauria de seguir en un sistema judicial normal. Vaja, alliberar Junqueras, que fos eurodiputat i posar en marxa el sistema que ja hi ha, el suplicatori, per reclamar-lo, que perdés la condició d'eurodiputat i tornés a ser empresonat. Bé, tot això, si l'Estat espanyol se'n sortís en la seva demanda. La fiscalia, a qui el Suprem havia donat cinc dies per manifestar-se, ho va fer en tres hores: Junqueras està condemnat i aquí Europa ens importa un rave. Més o menys com quan van menystenir el tribunal alemany. I l'advocacia de l'Estat, que depèn directament del PSOE de Pedro Sánchez, farà un paperot semblant. Però, en tot cas, el que val és quina decisió prendrà el Tribunal Suprem. I d'això, malauradament, no en tinc cap dubte. L'esperit del 3-0, el del discurs del rei demanant a tots els poders de l'Estat que castiguessin els catalans per l'1-O, sobretot si els polítics fallaven, és manté ben actiu. I es tornarà a imposar.



Tribuna

Frank Bayer. Professor

Apologia dels bons professors

Quan la lucidesa encega les restes de la inconsciència juvenil discernim l'element comú de les nostres vides: la necessitat de conviure amb la frustració i utilitzar-la com a motor de canvi per avançar cap als objectius marcats. Així doncs, qualsevol història vital es podria resumir com una barreja de sofriment i alegria, de dolor i felicitat, de llàgrimes i somriures, de pujades i baixades, i de certes destruides per l'esguard superb del dubte. Tot i així, a pesar d'aquesta descripció objectiva de les nostres existències, seguim amb un sector de pares obsessionats a fer de la vida dels seus fills un parc temàtic on la contradicció i el patiment es suïciden a l'entrada mentre s'esmercen a omplir-los d'instant inoblidables relacionats amb un benestar fugisser. Però és clar, l'evidència irromp sense avisar en forma de petites contradiccions que condueixen el progenitor a l'angoixa. Què sol passar llavors? Senzill: els pares amoïnats engeguen el ventilador de la porqueria i embruten l'entorn de merda per descobrir culpables en la família política, l'escola,

l'entrenador, l'acadèmica, o el complex que provoca Greta Thunberg en els adolescents predestinats a un dia a dia rutinari. Drama. Mirem *Merli* en bucle per trobar respostes. Bloqueig generacional. Analfabets emocionals. Així doncs, sabent que és adient afeixugar pàgines amb pactes dels d'aquí amb el de més enllà, ara que els mestres han iniciat les vacances nadalenques potser és moment de reivindicar aquests portaveus de la realitat que no només ensenyen Machado, integrals, geopolítica, la cèl·lula, o el sintagma preposicional, sinó que acompanyen el futur en aquest camí cap a la superació personal que parteix de l'acceptació de l'error per encarar la pròpia frustració, i d'aquesta manera, creix el ciutadà

que enriqueix la vida pública mentre edifica amb fermesa l'esfera privada. Una cursa de fons amb èxit quan trobes pares sensats que combaten la lluita lògica entre el que voldrien donar als fills per tendència natural i el que acaben brindant pel seu bé, conscients que la gratuïtat del seu benestar acaba essent una arma de doble fil que condueix a l'abisme. En definitiva, deixant de banda que també hi ha mestres dolents perquè pàries sense vocació amb ànimes de mercenaris en tenim a tot arreu, quan s'arriba a l'equació on progenitors i docents passen a les noves generacions una visió real de la vida on tota pujada acaba essent una baixada i a la inversa, es produeix aquella sinergia màgica que modela el caràcter d'aquells que un dia tindran la voluntat per tirar endavant sabent que ningú va dir que seria fàcil, i aquí, en aquesta operació matemàtica de naturalesa sumatòria, hi trobem segurament el punt de partida perquè la història avanci amb ritme sigil·lós cap a un progrés global que parteix sempre de la millora de cadascú.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Per un Nadal sostenible

■ S'acosta l'època més emotiva i irracional de l'any. Tirem la casa per la finestra i comprem com si no hi hagués un demà. Però si us plau, siguem socialment responsables també en aquestes dates. Un arbre natural de què ens desfem apropiadament té una petjada de carboni de 3,5 kg de CO₂. No és innocu, però la seva petjada de carboni serà menor que la d'un arbre artificial que assoleix fins als 40 kg de CO₂!!! Perquè un de plàstic sigui sostenible l'hauríem de reutilitzar durant, almenys, 12 anys, però quan ens en deslliurem el plàstic seguirà sense ser biodegradable... I el mateix passa amb altres elements decoratius, pels materials amb què estan fabricats i els seus processos productius. Aquests acaben tenint un alt cost mediam-

biental que no ens podem permetre.

CRISTINA FRIGOLA
Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat)

Carles Puyol i els filòlegs

■ Seguint la línia de la carta del lector "SOS pronoms febles", d'en Jaume Bot, per aquestes festes proposo fer una col·lecta per regalar al Gran Capità del Barça la samarreta que diu "Cada vegada que dius «tinc que» moren 15 filòlegs".

En l'entrevista del programa de Televisió de Catalunya *Quan s'apaguen els llums*, dirigit per Carles Canut, Carles Puyol va dir molts cops "tenir que" en lloc d'"haig de". Dit amb humor i molta estima, diríem que en Carles va atropellar unes quantes dotzenes de filòlegs... Cal dir que a banda d'això va exhibir un ca-

talà excel·lent.

Atès que un artista té dret a ser jutjat per les seves millors obres, en el mateix programa vam poder veure com l'estimat capità feia una parada mítica de porter amb el pit i sense mans i molts altres gols històrics. Llarga vida a Carles Puyol i al català!

PABLO FIGUEROA LANTERI
Barcelona

El boicot a Ryanair hauria de ser una realitat

■ Ryanair és l'aerolínia líder al nostre país amb preus imbatibles. Tots coneixem les seves polítiques de reducció de despeses, que, sent una molèstia per als passatgers, semblen no ser suficients per a no triar-la. Desgraciadament, fa uns dies vam conèixer unes noves mesures que ajudaran a la reducció: el

tancament de bases a les Canàries i el manteniment de la base de Girona a canvi de retallar els drets dels treballadors, que hauran de renunciar als contractes fixos permanents i perdran l'antiguitat. És intolerable jugar i negociar amb una cosa tan essencial per a no tancar la base, i, per molt que sigui dolorós per a la nostra butxaca, crec que és necessari un boicot. No podem permetre que aquesta empresa inventi polítiques injustes per a continuar enriquint-se a costa dels altres; se ha deixat ben clar que el benestar dels seus treballadors i passatgers no és la seva prioritat i això, com a consumidors, no podem permetre-ho. El preu dels vols no ha d'amagar aquesta trista realitat.

CRISTINA NOVA
Ripolllet (Vallès Occidental)

La frase del dia



“Les sentències s’acaten i es compleixen, sigui quina sigui la sentència; també aquesta, que obliga el nostre TS”

Carmen Calvo, VICEPRESIDENTA DEL GOVERN ESPANYOL EN FUNCIONS



Tribuna

Josep-Lluís Carod-Rovira. Filòleg i escriptor

Prensa protestant, 150 anys

enguany ha fet 150 anys de l'aparició d'*El Eco Protestante*, primera publicació d'aquesta confessió religiosa als Països Catalans. Abans, l'agost de 1852, van ser interceptats a Irun 53 exemplars de la revista protestant *El Examen Libre*, feta a Londres, deu dels quals eren per a adreces de València i una de Barcelona. Entre 1854-1862 aparegué, també a Londres, el periòdic protestant espanyol *El Alba*. La revista, la presència de la qual a la seva diòcesi fou detectada pel bisbe d'Oriola, entrà als Països Catalans pel port d'Alacant i era distribuïda, amb matalassos d'aquesta ciutat, a altres indrets, per exemple a subscriptors del periòdic *El Valenciano*, de la capital del Túria, el desembre de 1855. Quatre anys després, el 9 de novembre de 1859, el número 5 de la revista era localitzat entre altre material protestant que transportava el vaixell britànic *Supply*, comandat pel capità David Evans i amarrat a Vilanova i la Geltrú. Un nombre indeterminat d'exemplars n'arribà també per correu a destinataris de Barcelona, remesos des de San Roque (Cadis), duts des de Gibraltar, i així mateix a Mallorca i a Menorca, via port de Maó, de sempre ben connectat amb el penyal. Alguns duïen un peu d'impremta fals, per fer creure que estaven editats a la impremta barcelonina Pratt, inexistent.

ta i Borràs, arquebisbe de Tarragona. Però, ja llavors, té dubtes sobre certs aspectes del catolicisme, com ara la infal·libilitat del papa i el culte a les imatges. A més, té accés a literatura protestant aconseguida al port de Barcelona gràcies a mariners anglesos. Atret pel seu contingut, el 1861 es trasllada a Gibraltar, on contacta amb l'exiliat F. Ruet, el primer protestant català, i assisteix als seus cultes. L'any següent entra al College de Saint Aidans, a Birkenhead, prop de Liverpool, on aprèn anglès i es prepara per a l'examen canònic per a ser ministre de l'Església d'Anglaterra. Hi coincidirà amb dos compatriotes: un valencià de Cullera, Fèlix Reig, i l'antic company de seminari a Tarragona, Miquel Torres. El 28 d'octubre de 1865 és ordenat diaca a Frant, prop de Tunbridge Wells, de mans del bisbe anglicà de Gibraltar i, un any després, torna al penyal, on es fa càrrec de la congregació dirigida per Ruet, mentre aquest fa de missioner a Algèria. El 1868, ja a la capital catalana, funda una Associació Protestant, al carrer de la Riereta, 8, i després a Rei-

na Amàlia, 3, i predica l'Evangeli en actes públics, davant centenars de persones. La primera reunió la celebra el 14 d'octubre al número 9 del carrer de Guàrdia, taller del mestre bronzista Joan Briansó. El 1871, s'estableix a Londres, on treballa sobre la història de Valls, escriu l'autobiografia *Memorias de un protestante español*, apareguda a la revista *España Evangélica* (1930-1932), i on mor el 13 de setembre de 1887. El seu germà, Zacaries, format a Warick i a Canterbury, fou prevere anglicà a Jamaica i a Puerto Rico.

EL PROTESTANTISME toparà amb els atacs de la premsa, llevat dels periòdics republicans, i tenir mitjans propis en serà un objectiu prioritari. Des de la impressió i el disseny més modestos, fins a revistes impecablement editades, totes les modalitats es troben presents al llarg de la història de la premsa protestant, a través de més de 130 publicacions aparegudes fins avui, amb la degana *Presència Evangélica*, en català, que ja ha superat el mig segle. Poc després d'*El Eco Protestante*, aparegué, ja al setembre, el mensual *Boletín Balear de la Sociedad Evangélica de Mahón*, el número 7 del qual, el darrer, sortirà el març de l'any següent. En un segle i mig, s'editen des de simples butlletins d'una església local determinada fins a periòdics més generals de denominació, o bé premsa protestant espanyola, a l'interior de la qual es pot anar seguint l'activitat del protestantisme a Catalunya, les Balears i el País Valencià. N'hi haurà que tindran una vida curta, a cops efímera. D'altres, pocs, arribaran al mig segle de presència pública i alguns aniran canviant de capçalera, apareixent i reapareixent segons el context polític del moment i la dinàmica de cada església o denominació. Però, en tots els casos, formen part de la història de la premsa al nostre país.

LA PRIMERA PUBLICACIÓ protestant als Països Catalans surt a Barcelona, el 10 de juny de 1869. És el setmanari *El Eco Protestante*, promogut per Antoni Vallespinosa, del qual aparegueren 26 números, fins al febrer de l'any següent, i que era venut pels carrers de Barcelona, els dissabtes al migdia, pels alumnes de l'escola protestant. A Vallespinosa nasqué a Valls, el 7 d'octubre de 1833, feu els estudis eclesiàstics al seminari de Tarragona i el 1861 fou ordenat sotsdiaca pel vinarossenc J.D. Cos-

“La primera publicació protestant als Països Catalans surt a Barcelona, el 10 de juny de 1869. És el setmanari 'El Eco Protestante'”

De set en set

Matthew Tree

La diferència



Les eleccions britàniques, Boris Johnson, conscient que la població sencera parlava més del *Brexit* que del futbol, va proclamar a

tort i a dret que ell sí que solucionaria aquest tema, amb acord o sense. Així mateix, molts feus laboristes van passar al Partit Conservador, cosa que potser no haurien fet si el líder laborista Jeremy Corbyn s'hagués definit sobre el *Brexit* en comptes de parlar exclusivament de temes socials, tot prometent la lluna d'una manera poc realista. (A Escòcia, l'SNP va arrasar –també a les demarcacions laboristes– amb una campanya contundent en contra del *Brexit*). Amb un *Brexit*

La reina no farà un discurs en què insinuï que milions d'escocesos són uns traïdors

sense acord, per cert, hi hauria mancances de menjar fresc, de combustible i de medicaments; hi hauria uns embussos insuportables a l'entorn del port de Dover (per on entren la majoria dels camions europeus); la inflació es dispararia, la lliura cauria en picat i l'economia nacional s'encongiria un 9,3%. Per això, Escòcia farà un segon referèndum, tot i que Johnson ja ho ha prohibit. No se'n pot predir els resultats, és clar, però sí que es pot pronosticar que Londres no enviarà milers de policies anglesos militaritzats cridant *Go get 'em!*; no detindrà bona part del govern escocès (més la presidenta del Parlament i alguns líders cívics); i no els sentenciarà pas a més anys de presó que els violadors i assassins; i no obligarà la resta a exiliar-se; i la reina no farà un discurs en què insinuï que milions d'escocesos són uns traïdors. D'això, en podeu estar ben segurs.

Sísif

Jordi Soler



Nacional

Tractorada solidària davant de les presons

Uns 150 tractors van arribar ahir fins a les presons per donar suport als presos polítics



Calvo diu que s'ha d'acatar la sentència de Junqueras

La vicepresidenta en funcions situa en l'àmbit polític el conflicte amb Catalunya

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ERC avisa: amb repressió no hi pot haver diàleg

FUTUR Aragonès condiona la negociació a la via política, i Rovira veu impossible la resolució del conflicte sense una amnistia **TÀCTICA** Junqueras creu "inevitable" un referèndum, si bé abans cal fer "inqüestionable" la majoria guanyant legitimitat

Òscar Palau
BARCELONA

El diàleg no serà possible si continua la repressió. Així de clar ho va deixar ahir ERC en el transcurs del seu 28è congrés nacional, en el que suposa un clar avís cap al PSOE en un moment en què hi ha congelades les converses per a la investidura de Pedro Sánchez en espera de veure quina posició adopta l'advocacia general de l'Estat arran de la sentència del Tribunal de Luxemburg que considera que el seu president, Oriol Junqueras –que ahir, en una carta llegida en part per ell mateix, reivindicava l'1-O i assegurava que "ho tornaria a fer"–, hauria d'haver tingut immunitat des del juny, quan va ser proclamat eurodiputat. "No és possible un diàleg honest, responsable i en igualtat de condicions sense desbrossar el camí de la repressió, perquè el farà intransitable", reblava des de l'exili la secretària general, Marta Rovira, que creu que sense una amnistia no serà possible la "resolució política" del conflicte. En el marc del 28è congrés nacional del partit, celebrat ahir a l'Auditori del Fòrum de Barcelona amb uns 1.700 militants inscrits, també el coordinador nacional, Pere Aragonès, hi havia insistit just

Les frases

"La independència és irreversible i el procés culminarà de manera democràtica, inevitablement"

Oriol Junqueras
PRESIDENT D'ERC

"Tenim una gran oportunitat, cal obrir una etapa en què la política venci la repressió"

Pere Aragonès
COORDINADOR NACIONAL D'ERC

abans, per si quedava algun dubte sobre a qui anava dirigit l'avís: "La nova etapa només es pot obrir si la política desplaça la repressió, oi que s'entén?", etzibava el vicepresident.

Aragonès proclamava que ERC vol obrir camins a la negociació i "assumeix el paper de trencaglaç dels murs del bloqueig" que li ha encomanat la ciutadania, fent seva una responsabilitat que, això sí, avisava que podrà comportar "decisiones complexes". "Som aquí per crear les condicions per guanyar", etzibava, després de recordar que el seu no és un diàleg "des de la ingenuïtat". En aquest sentit, insistia que els principals punts del programa polític del partit segueixen sent l'amnistia, l'autodetermi-

"No és possible el camí de la resolució política sense parar la repressió, sense una amnistia"

Marta Rovira
SECRETÀRIA GENERAL D'ERC

"Reclamem que de forma immediata Oriol Junqueras pugui entrar per la porta del Parlament Europeu"

Marta Vilalta
SECRETÀRIA GRAL. ADJUNTA D'ERC

nació i la república, i també avisava ja que caldrà que hi continui havent "un país mobilitzat", i que l'eventual investidura de Sánchez no significarà en cap cas que "es buidïn els carrers".

Poca estona després, la vicepresidenta espanyola en funcions, Carmen Calvo, feia una picada d'ullet en pronunciar-se públicament, com també havia exigit ERC, i dir que "les sentències s'acaten i es compleixen". "El Tribunal de Justícia Europeu és també un tribunal per a tots els espanyols, no és aliè a la nostra sobirania jurisdiccional", apuntava, en el marc del congrés del PSOE cordovès, on es va mostrar convençuda de poder "trobar una sortida" per a Catalunya.

Si la posició de l'advocacia de l'Estat és favorable al compliment de la sentència europea, en aquest sentit, fonts d'ERC citades per Efe suggerien ahir que encara no seria descartable anar a una investidura abans de Reis, sempre, això sí, que tanquin un acord amb el PSOE que també inclogui una mesa de diàleg específica, i que aquest sigui ratificat pels òrgans del partit, en principi un consell nacional que hauria de ser convocat d'urgència.

Junqueras "reapareix"

Tot i no posar-ho explícitament com a condició per a la negociació, Aragonès, com havia fet abans l'adjunta a la secretària general, Marta Vilalta, va exigir l'alliberament immediat de Junqueras, el reconeixement de la seva immu-

Calvo pica l'ullet al partit i algunes fonts veuen pròxim un acord

nitat i l'anul·lació de la sentència "del judici de la vergonya". Des de la presó, el president d'ERC posava veu a un missatge en què s'enorgullia d'haver "situat la independència al centre de la política catalana, desplaçant l'autonomisme", i es mostrava

La secretària general d'ERC, Marta Rovira, durant la seva aplaudida intervenció d'ahir en el 28è congrés nacional d'ERC ■ GERARD ARTIGA / ACN



convençut que aquesta "és irreversible i un nou referèndum, inevitable". Per fer-ho possible demanava construir una majoria que quan arribi el moment sigui "inqüestionable", tot tornant a posar al centre del debat les raons per les quals necessitem "un estat propi".

És clar que en aquesta qüestió també Rovira posava els seus ingredients a la recepta, ja que reconeixia que al republicanisme li cal "guanyar legitimitat" perquè "només així" podrà fer valdre un nou referèndum i els seus resultats, i en cas contrari serà impossible. "És evident

que hem de ser més per guanyar, sempre ho hem dit", etzibava, tot evocant el lema del congrés: *Enfortim-nos per tornar-hi, enfortim-nos per guanyar*. I això suposa, segons ella, fer que la causa no sigui percebuda de manera hostil per la part de la societat que no hi està d'acord. Rovira, a més, deia que cal sumar i assolir grans consensos dins del moviment, sense "competir ni uniformar". I sense ser notícia sovint per les topades. "Quan deixem de parlar de nosaltres mateixos és quan esdevenim una acció atractiva per formar una majoria", conclouia. ■

L'APUNT

Amb l'habitatge no calen cops d'efecte

Virtudes Pérez

Els desnonaments ens impacten. I més si es fan acompanyats de càrregues policials. En el cas d'aquest divendres sorprèn, a més, que un jutge decideixi fer fora una família a les portes de Nadal quan l'Ajuntament de Barcelona ja li ha dit que té un pis disponible per allotjar-la d'aquí a 15 dies. Alguna cosa no quadra en aquesta història. Ahir el Síndic va anunciar una inves-

tigació per esbrinar què ha passat. En espera dels resultats, el que cal demanar a les administracions és que es posin d'acord per afrontar la problemàtica des d'una perspectiva global. Calen mesures urgents però també cal més pressupost per crear pisos socials i més planificació per trobar una sortida que vagi més enllà dels cops d'efecte.



Aposta subsidiària per la via unilateral

El congrés ratifica àmpliament una ponència política continuista que no descarta un referèndum sense acord

Ò. Palau
BARCELONA

Els militants d'ERC van avalar ahir amb una amplíssima majoria del 98% (558 vots a favor, 20 en contra i 19 en blanc) una ponència política que suposa la continuïtat de la línia pragmàtica ja aprovada en conferència nacional fa un any i mig, inclosa això sí una aposta subsidiària, sense citar-la, per la via unilateral. El text assenyalava tres possibles maneres d'assolir un referèndum: la pactada amb l'Estat –que ara veu “impossible”–, la forçada per mitjà de mobilització constant, desobediència no violenta, acció de les institucions i recerca de grans consensos i complicitats internacionals –que veu factible i vol explorar ara amb la negociació– i una tercera, la menys desitjada però que no descarta, de “tornar-hi, independentment de l'existència d'un acord amb l'Estat”. Arran del debat d'ahir, de fet, aquest punt va incorporar l'afegit que “caldrà estar



Marta Vilalta i Pere Aragonès, ahir durant el congrés ■ ACN

atents” a nous possibles escenaris que permetin “transitar cap a la independència per qualsevol camí democràtic i pacífic”.

En tot cas, les quatre esmenes que havien arribat vives al congrés, inclosa la que exigia que la via negociada fixés un “límit temporal”, van ser rebutjades també amb més d'un 75% dels vots. La ponència estatutària, que, entre d'altres, incorpora l'opció d'allargar els mandats de 12 anys de la presidència i la secretaria general en cas de no haver “pogut desenvolupar plenament les se-

ves funcions com a conseqüència de causes alienes a l'organització i la seva voluntat”, igualment es va aprovar amb un 91% dels vots. “Avui som una organització més forta, preparada i cohesionada”, va dir Pere Aragonès, que va presumir que el partit “ha fet de la diversitat de posicions el seu ciment”. El reforça, és clar, que hagi guanyat les eleccions municipals i les dues últimes estatals, i que sigui el gran favorit en les enquestes, com ara la publicada divendres pel CEO, quan es convoquin les catalanes. ■



Nou VOLKSWAGEN T-CROSS

Volkswagen T-Cross Edition 1.0 TSI 70 kW (95 CV) manual.
Emissió de CO₂ (g/km): 134 (NEDC: 116). Consum mitjà (l/100 km) de 5,9 (WLTP).



Volkswagen

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Calvo diu que el Suprem ha d'acatar i complir la sentència sobre Junqueras

La vicepresidenta en funcions fa com la ministra portaveu i situa ara el conflicte amb Catalunya en l'àmbit polític i no en un problema de convivència

Redacció
BARCELONA

Nova modulació en el discurs del PSOE amb referència als presos polítics, des que necessita ERC per investir Pedro Sánchez com a president del govern espanyol. Si divendres era la ministra portaveu en funcions, Isabel Cellaá, qui reconeixia que el problema amb Catalunya era polític i no de convivència com havia resat durant tota la campanya, ahir era la vicepresidenta, Carmen Calvo, qui obria la porta a una nova resolució del conflicte. Després que ERC hagi congelat les negociacions fins que l'advocacia de l'Estat es pronuncii sobre la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) sobre la immunitat d'Oriol Junqueras, ahir Calvo volia dissipar dubtes sobre la claredat de la resolució: "Les sentències s'acaten i es compleixen, no hem canviat de posició. Sigui quina sigui la sentència, també aquesta sentència, que obliga el nostre Tribunal Suprem", va argumentar des de Còrdova. I, com va fer la seva col·lega Cellaá, va tornar a situar la qüestió catalana en l'àmbit polític. Va assegurar que la nova etapa que s'ha d'engegar depèn de tornar "la política a la política i afrontar la situació de Catalunya amb els reptes de la política i amb principis democràtics".



Carmen Calvo parlant amb el ministre d'Agricultura, Luis Planas, ahir a Còrdova ■ EFE

Calvo va obviar que el PSOE va donar suport a la intervenció de l'autonomia de Catalunya amb el 155 i va assegurar que el govern de Sánchez està administrant i suportant una herència del PP que "durant molts anys va abandonar literalment les vies de les polítiques perquè Catalunya agafés la deriva que va prendre". ■

Lledoners irrita la dreta espanyola

El PP es planteja emprendre accions legals contra la direcció de la presó de Lledoners per permetre que Oriol Junqueras, condemnat pel procés, gravés un missatge polític des de la presó que es va difondre ahir al congrés d'ERC. "Avui s'ha tornat a violar la llei penitenciària. No es poden consentir mítings des de la presó", va afirmar als periodistes el vicesecretari de comunicació del PP, Pablo Montesinos. Segons ell, no es pot permetre que la responsable d'una presó deixi que

un dels seus reclusos gravi un "míting", un fet que el PP està estudiant per si s'hagués incorregut en un delictes de prevaricació. "És absolutament intolerable que Sánchez per tal d'estar a La Moncloa estigui amb un partit que diu a la clara que vol trencar la unitat de la nació. Els espanyols no es mereixen aquest espectacle", va reafirmar Montesinos. Per la seva banda, des de Ciutadans es va insistir a oferir una alternativa a Sánchez per no dependre d'ERC.



Assistents al consell nacional dels comuns, ahir ■ CEDIDA

Colau pressiona ERC per la investidura

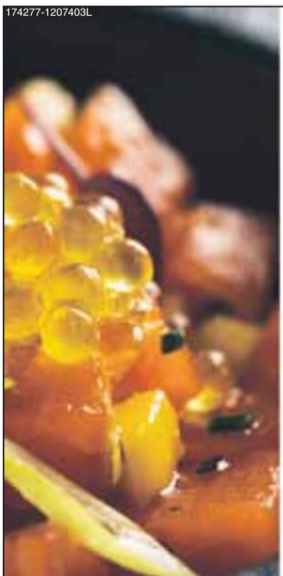
Els demana cap fred i valentia per fer Pedro Sánchez president espanyol

Redacció
BARCELONA

L'alcalde de Barcelona, Ada Colau, va demanar ahir cap fred i valentia política a ERC per investir Pedro Sánchez. "Ens hem d'autoexigir cap fred, serenitat, responsabilitat, intel·ligència i valentia política per fer possible el govern de progrés a l'Estat", va assegurar en el consell nacional de Catalunya en Comú, en què va avisar ERC que l'alternativa és "tornar enrere o escenaris molt pitjors", en referència al creixement de l'extrema dreta. "La pregunta és clara i no és retòrica: quina és l'alternativa? No

n'hi ha, d'alternativa", va concloure en el que era el seu primer consell nacional dels òrgans directius i en què comparteix lideratge amb Jèssica Albiach i Candela López.

L'alcalde va insistir que un nou govern és més a prop que mai "després d'una dècada de retallades, confrontació i inestabilitat". També va reconèixer que si el govern del PSOE amb Unides Podem s'acaba concretant, la nova etapa "no serà fàcil", perquè els grans poders econòmics i fàctics "ja han començat els atacs sistemàtics", va alertar als assistents. ■



CELEBRA EL TEU SOPAR D'EMPRESA AMB NOSALTRES

Sauleda

UN NADAL MÀGIC AMB EL TOC DE SAULEDA:
POSTRES, PLATS, MENÚS DE FESTA, CÀTERING, REGALS...
L'ÀPAT QUE VULGUIS A CASA I A L'EMPRESA.

SAULEDA.CAT | INFO@SAULEDA.CAT | CATERING@SAULEDA.CAT



VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Els pagesos es mobilitzen davant de les presons

Les concentracions convocades per la Unió de Pagesos fins als centres de Lledoners, Mas d'Enric i Puig de les Basses apleguen uns 150 tractors

Joan Puntí
FIGUERES

Les tres mobilitzacions convocades per Unió de Pagesos davant dels centres penitenciaris de Puig de les Basses, Mas d'Enric i Lledoners van aplegar uns 150 tractors en defensa dels drets i les llibertats.

En el manifest llegit en les concentracions fetes davant dels tres centres penitenciaris es va denunciar la presó injusta dels activistes Jordi Sànchez i Jordi Cuixart i els líders polítics Oriol Junqueras, Jordi Turull, Raül Romeva, Dolors Bassa, Carme Forcadell, Quim Forn i Josep Rull. Es va denunciar també la persecució judi-



La tractorada, davant de Puig de les Basses ■ GUILLERMO MARTÍN

cial en les diferents causes obertes a la resta de membres de la mesa del Parlament, a alts càrrecs de la Generalitat i dels Mossos

pels fets de l'1 d'octubre del 2017 i la vulneració de drets fonamentals i la manca de garanties processals per als set presos

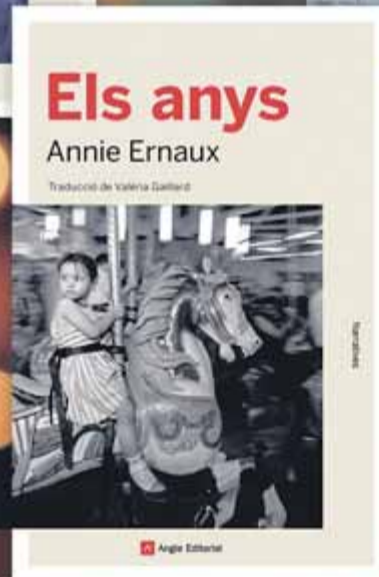
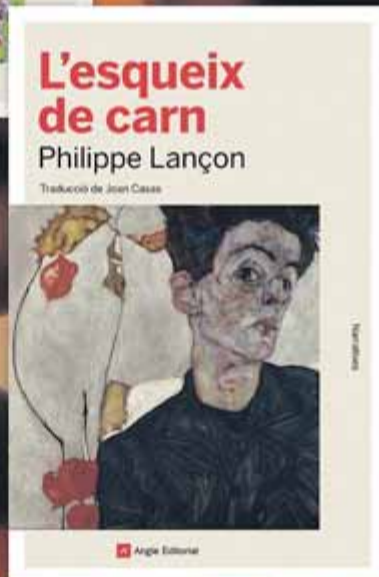
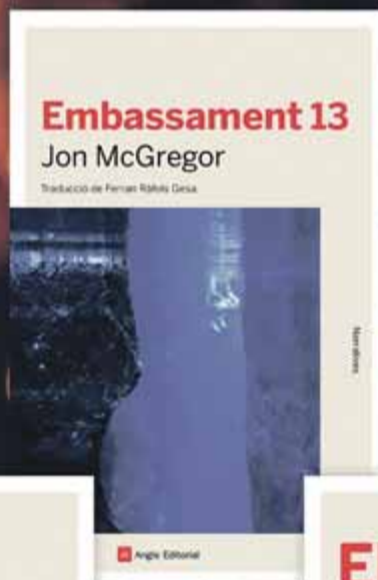
del 23 setembre del 2019, encara empresonats a Madrid per l'Audiència Nacional, i en van reclamar l'alliberament.



Torxes per la llibertat

La plaça Universitat de Barcelona va ser ahir a la tarda el punt de partida d'una marxa de torxes que va arribar fins a la plaça del Rei per reclamar la llibertat dels presos polítics catalans i el retorn dels exiliats. Aquesta iniciativa es va

fer divendres a una trentena de poblacions del país i ahir va ser el torn de la ciutat de Barcelona. Ho organitzava el col·lectiu Rescat i s'hi van afegir els CDR o Alerta Solidària, entre d'altres col·lectius. ■ FOTO: J. RAMOS



VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Xavier Ros-Oton** Doctor en matemàtiques, va recollir el premi FPdGi de recerca científica lluint el llaç groc

“Només vaig expressar el que pensa la gran majoria”

DECISIÓ · “Tenia clar que recollir el premi amb el llaç groc em donaria molta visibilitat. No em feia gràcia, però em semblava necessari” **EFFECTE** · “L’endemà el mòbil em bullia amb més de 300 missatges, però al cap d’un parell de dies va tornar la calma”**Xavi Aguilar**
BARCELONA

És un dels matemàtics més brillants de la seva generació, però ha atret l’atenció mediàtica per haver rebut el premi a la recerca científica de la Fundació Princesa de Girona amb el llaç groc a la solapa.

S’ho va rumiar molt o ho tenia absolutament clar?

No ho tenia claríssim. En vam parlar una mica a casa, però tampoc gaire. Era conscient que era un gest que tindria molta visibilitat. Això no em feia gaire gràcia, però d’altra banda em semblava necessari que jo que en tenia l’oportunitat expressés el que crec que és una opinió majoritària a Catalunya. No anava en contra de la corona, ni tan sols ho entenia com una reivindicació independentista. Volia denunciar la injustícia que s’ha comès amb els presos polítics i mostrar-hi la meua solidaritat.

Durant l’acte va rebre algun tipus de comentari o pressió?

No. Jo ho vaig comunicar abans a l’equip de protocol i em van dir, amb correcció, que no els semblava la millor idea.

Per què se’l va treure per al sopar posterior?

De fet, més que treure-me’l, el que vaig fer és posar-me’l per a l’entrega, que era l’acte que s’oferia en directe a TVE i tenia més repercussió mediàtica. Jo normalment no el porto. Per això en les imatges d’abans i de després no es veu.

I per això un conseller va acusar la Casa del Rei d’esborrar el llaç amb Photoshop i la polèmica encara es va fer més gran...

Això ja no va ser cosa meua i, de fet, tampoc no en vaig estar gaire al cas. Teníem una agenda molt atapeïda i no vaig estar pendent de Twitter. Quan ho vaig veure, vaig fer unes piulades per explicar com havia anat.

**El matemàtic teòric Xavier Ros-Oton**, divendres passat, en un centre cívic de Barcelona ■ ORIOL DURAN**Ha rebut algun tipus d’agraïment des de l’entorn dels pressos?**

No, però sí molts de matemàtics de la resta d’Espanya que coneix. Sobretot després que sortissin moltes notícies de diaris espanyols que deien ximpleries. Em va agradar molt rebre el suport de gent de la Real Sociedad de Matemática Española, que segurament pensen diferent de mi.

Vist el rebombori, hi tornaria?

Sí. Els investigadors no estem acostumats a aquesta exposició mediàtica, i en el meu cas va ser una mica més gros per haver dut el llaç, però van ser un parell de dies i després va tornar la calma.

Devia rebre molts missatges de col·legues i amics per comentar la jugada o fer conya...

La veritat és que sí. L’endemà el mòbil era una bogeria. Quan em vaig despertar, tenia 300 mis-

satges de WhatsApp. I, com que el meu correu de la universitat és públic, també vaig rebre 80 e-mails de desconeguts que em deien si els semblava bé o malament el que havia fet. Tots, però, van ser molt respectuosos i raonables.

Hi ha qui fa un paral·lelisme entre aquella encaixada amb el rei i el contrast que hi ha entre una Catalunya de pensament obert, que aposta per la ciència i la innovació, i una Espanya que fa el contrari. Ho veu així?

Depèn. Jo tinc molt contacte amb investigadors i científics espanyols i pensen molt com jo. Potser dins del govern i els ministeris sí que és així. Aquí hem tingut la sort de tenir consellers com Andreu Mas-Colell, que ha modernitzat el sistema científic català. A Espanya això no ha passat i amb la crisi han retallat encara més, així que la ciència no sembla la seva aposta.

Per què les matemàtiques tenen tan mala fama?

Poden semblar molt abstractes, i a l’escola el que aprenem és a calcular, no a raonar. No hi veiem la relació amb el món real, i en tenen molta. Les matemàtiques són bàsiques per a la física, és el seu llenguatge, i també per a moltes altres ciències. La gent fins i tot se sorprèn que hi hagi investigació matemàtica. Es pensa que està tot aclarit.

Què són les equacions en derivades parcials?

Abans en deien equacions de la física, perquè les ones, la calor, la relativitat i qualsevol fenomen físic es pot entendre a partir d’aquestes equacions. Durant el segle XX, s’han estès i es fan servir en gairebé totes les branques de ciències o enginyeria. Són senzilles d’escriure, però difícils d’entendre. Bàsicament, descriuen com evolucionarà una quantitat que depèn

de l’espai o del temps. Darrerament, les hem anat entenent i hem demostrat certes coses, com ara que es poden resoldre i que tenen un resultat únic i unes propietats d’estabilitat, però encara ens queden moltes preguntes per respondre. I aquesta és la meua feina.

Les seves màximes contribucions tenen a veure amb el que anomenen “fronteres lliures”. Què són?

Té a veure amb equacions molt més complicades, perquè no són lineals, sinó que hi ha una transició de fase. Per exemple, quan en comptes d’estudiar la temperatura, mires com el gel es transforma en aigua. Allà hi ha una frontera, que és la interfície entre sòlid i líquid, i és lliure, perquè en principi no sabem com es mou. Sobre això, jo he resolt algunes conjectures que estaven obertes, alguna fins i tot durant dècades. ■

La UB fa un fitxatge d’altura

Xavier Ros-Oton (Barcelona, 1988) és un matemàtic d’altura. No perquè faci dos metres, sinó perquè és el més citat de la seva edat. Doctorat a la UPC, es va especialitzar en les equacions en derivades parcials a la Universitat de Texas (EUA), un dels centres amb els millors especialistes. En els darrers anys ha estat professor i investigador a l’Institut de Matemàtiques de la Universitat de Zuric (Suïssa). Quan acabi aquest curs, però, tornarà a Catalunya per fer recerca a la Universitat de Barcelona gràcies a la concessió recent d’una plaça Icrea.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Lideratges polítics desubicats

PARADOXA • Una enquesta revela que els votants de JxCat puntuen millor Junqueras que no Torra **SIMILITUD** • El dirigent d'ERC també fa forat entre les bases de comuns i la CUP **PP** • Arrimadas hi té més tirada que no pas el seu dirigent

F.E.
BARCELONA

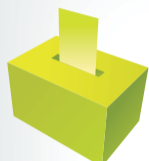
Hi ha la creença, o potser el tòpic, que l'adhesió a la figura del líder és un element cabdal en tota estratègia de mobilització política. I potser ja és així. En el cas català, però, el darrer baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió (CEO) mostra que el fet de votar un determinat partit no implica, necessàriament, tenir els seus dirigents o caps de llista en el més alt dels pedestals. Al contrari. Hi ha diferències, i no pas anecdòtiques, entre el grau de simpatia a un projecte i a qui l'encapçala.

El d'Oriol Junqueras és el cas més significatiu. Entre les bases d'ERC, i sempre segons la prospecció del CEO, és el dirigent català més ben valorat, amb un 8,57 de nota sobre 10. Fins

aquí, res a ressenyar. Quan toca parlar de JxCat, però, la cosa ja es modula. Carles Puigdemont és qui treu més bona puntuació, un 8,70, seguit, però, del líder republicà, amb un 7,65, que supera Quim Torra, que obté un 7,45. De fet, en aquest estudi demoscòpic l'actual president català no surt gaire ben parat, ja que, en un altre apartat, es revela que tres de cada deu catalans posen un 0 a la gestió del seu executiu, que no arriba al 3,5 d'avaluació global.

Junqueras, però, també és una figura molt considerada per les bases dels comuns i de la CUP. Encara més, entre els anticapitalistes és el líder català amb millor valoració, un 7,3, i després apareix Puigdemont, amb un 6,6. Carles Riera, número u de la llista dels cupaires en les darreres eleccions al Parlament, és el tercer amb un 5,9.

Valoració dels líders polítics del 0 al 10 en funció del votant de cada partit



	Coneixement	Mitjana de valoració	Valoració segons intenció de vot al Parlament de Catalunya							
			Cs	ERC	JxCat	PSC	EN COMÚ PODEM	CUP	PP	
Carles Puigdemont	98,2	4,26	0,80	8,70	6,39	1,20	2,68	6,63	0,26	
Oriol Junqueras	97,1	6,03	1,98	7,65	8,57	3,98	6,02	7,30	1,35	
Quim Torra	95,4	3,95	0,50	7,45	5,76	1,15	2,51	5,68	0,39	
Inés Arrimadas	91,5	2,12	7,07	0,61	0,97	3,34	1,62	0,65	7,39	
Miquel Iceta	84,5	3,77	4,62	2,36	3,61	6,25	4,76	2,02	2,79	
Marta Rovira	84,0	4,98	1,44	7,10	6,89	2,70	4,23	5,87	2,46	
Meritxell Batet	75,1	4,44	2,65	3,72	5,36	4,92	4,88	3,97	3,25	
Jaume Asens	53,8	5,10	1,93	5,51	5,93	3,66	6,50	5,26	0,20	
Carles Riera	53,6	4,73	2,18	5,62	5,94	2,52	4,12	6,59	2,13	
Lorena Roldán	49,5	2,01	4,57	1,14	1,73	2,81	2,32	1,39	4,75	
Alejandro Fernández	35,7	2,19	4,17	1,41	1,77	2,79	2,70	0,97	6,33	
Jèssica Albiach	32,2	4,56	3,43	4,90	5,23	3,30	5,78	4,53	1,50	
Base real	1500	1500	46	144	364	188	126	89	20	

L'empatia envers l'empresonament i l'exili és una possible explicació a aquesta tendència. Una tesi que també podria ser vàlida per explicar per què el cap d'ERC treu més nota entre els comuns, un 6,02, que no qui serà la seva candidata, Jèssica Albiach, que es queda amb un 5,7. Sobre això, però, recalcar també que a Albiach, ara mateix, només la coneixen tres de cada deu votants de la seva formació.

A Ciutadans, l'ascendència d'Inés Arrimadas –7,07– és molt superior a la de la seva substituta, Lorena Roldán –4,57–, menys puntuada entre els seus que no pas Miquel Iceta –4,62–, del PSC. Alejandro Fernández, líder del PP català, tampoc és qui obté l'avaluació més alta entre la pròpia parròquia. El seu 6,6 és de mèrit, però insuficient amb el 7,3 que esgarrapa Arrimadas. ■



castellà

*Us desitgem
Bones Festes!*



Administradors de Finques
Secció Jurídica
Secció Fiscal i laboral
Compra Venda i Lloguer
de Finques

Són molts anys i la confiança de 300 comunitats.
Ens feu grans i ens heu fet créixer!!



Noves oficines:

Gran Via de Lluís Companys, 214
08330 Premià de Mar (BCN)
Tels. 93 752 31 02 / 93 752 36 25
Fax 93 752 02 01
info@castellasocis.cat
www.castellasocis.cat